

„Jeg lærte hende først nærmere at kende i den Tid, da Valgmenigheden skulde dannes, da talte vi sammen, og jeg fik det Indtryk, som altid har bekræftet sig siden, at der under hendes beskedne Ydre skjulte sig en ualmindelig trofast, viljestærk og højsindet Kvinde. Derfor glædede det mig inderligt, at hun med hele sin Varme sluttede sig til denne Sag. Jeg følte, at hun vilde blive en Støtte for Menigheden,*) og det har hun været paa mange Maader, saa hendes Bortgang efterlader et smerteligt Savn.

Naar vi hørte, at hun vilde komme til et af vore smaa Møder i Hjemmene, var det altid en Fæst, thi vi vidste, at hun vilde lukke op for sit rige Forraad, og hun havde altid et Ord at sige, som kunde gøre os varme for en god Sag, eller paa anden Maade glæde og oplyse os. Saa kom hun, stille og beskeden, taknemlig for enhver lille Venlighed, og uden at tænke paa, at det altid var hende, som gav, og os, som kun var modtagende. Saadan delte hun ud med gavmilde Hænder.

Jeg kom sidste Vinter en Aften ud paa Lindevangshjemmet, hun ventedes netop derud, — hver Uge tilbragte hun en Aften derude og talte til Pigerne — og det blev en uforglemmelig Aften for mig. Hun fortalte dem om *Marie Antoinettes* Liv fra Vuggen, til hun besteg Skafottet, og gjorde det saa skønt og gribende, at jeg foruden min egen Nydelse derved, inderlig glædede mig over alt det gode, som hun maatte kunne virke ved sine Ord paa de stakkels unge Hjerter, som om end forvildede, dog ikke behøver at være forhærdede. Der var en underlig Magt i hendes Ord, som kom fra den Personlighed, der stod bagved dem. — De unge Diaconisser underviste hun i Kirkehistorie. — — — —

Naar jeg i faa Ord skal udtale, hvorledes hendes kære Skikkelse vil staa i Mindet for mig, saa vil jeg sige, at der var saa lidt verdsligt ved hende. Hendes Øje var ikke blændet af noget af det, som hører denne Verden til, derfor kunde hun rette Blikket fast paa Maalet og gaa lige frem imod det med sikre Skridt. Og skønt hun var saa rigt begavet og hendes Tanke fløj saa højt, saa var hendes Hjerter dog enfoldigt i den Betydning, hvori Biskop Kierkegaard brugte Ordet om de Hjerter, som kun har den ene Fold. Naar hun lukkede op for sin rige, varme Sjæl, saa laa det hele aabent

*) Hun støttede den i Aand og Gerning, hendes rige Tilegnelse af det levende Vidnesbyrd, hun hørte, delte hun villigt med andre, og hun gav Tiende til den af alt, hvad hun tjente.